

ἤξευρες πόσον σὲ ἀγαπῶ! Καὶ σένα, κόρη μου.

Καὶ περιπτυχθεὶς κατησπάσθη τὴν Εὐγενίαν.

— Τί εὐχαρίστησις νὰ φιλῇ κανεὶς τὴν κόρην του, ὕστερον ἀπὸ μάλωμα! Χρυσὸ μου κοριτσάκι. Κύτταξε, γρη῏ά, νὰ! ὅλοι μας τὴν εἴμεθα πλέον ἀχώριστοι. Πήγαινε, φύλαξέ το αὐτό, εἶπε πρὸς τὴν Εὐγενίαν, δεικνύων εἰς αὐτὴν τὴν σκευοθήκην. Πήγαινε, καὶ μὴ φοβῆσαι! δὲν θὰ σοῦ κάμω πλέον λόγον δι' αὐτό!

Μετὰ μικρὸν ἀφίκετο ὁ κύριος Βερζερέν, διασημώτατος τῶν ἐν Σωμύρη ἰατρῶν. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀρρώστου, ἐδήλωσε καθαρῶς εἰς τὸν Γρανδέ, ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο ἐπικινδύνως ἀσθενής, ἀλλ' ὅτι μεγάλη ἡρεμία πνεύματος, ἥσυχος βίος καὶ περιποίησης ἐνδελεχῆς ἠδύναντο νὰ παρατείνωσι τὴν ζωὴν της μέχρι τοῦ τέλους τοῦ φθινοπώρου.

— Θὰ κοστίσῃ πολὺ; ἠρώτησεν ὁ γέρον· χρειάζονται ἰατρικά;

— Ἰατρικά ὀλίγα, ἀλλὰ περιποιήσις πολλή, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, μὴ δυνάμενος νὰ καταστείλῃ μειδίαμα.

— Τέλος πάντων, κύριε Βερζερέν, ὑπέλαβεν ὁ Γρανδέ, σεῖς εἴσθε ἀξιοτίμος καὶ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος. Ἐγὼ ἀφίνομαι ἐπάνω σας. Ἐρχεσθε νὰ βλέπετε τὴν γυναῖκά μου ὅσας φορές νομίζετε ἀναγκαῖον. Σώσατέ μου τὴν, τὴν καλὴν μου γυναικουλά! Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, νὰ ξέυρετε, χωρὶς νὰ μοῦ φαίνεται, διότι ἐμένα, βλέπετε, ὅλα γίνονται μέσα μου, καὶ μοῦ σχίζουσι τὴν καρδιά. Ἐχω λύπαις, ἰατρό, πολλαῖς λύπαις... ἄφ' ὅπου ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός μου, διὰ τὸν ὅποιον ἐξοδεύω τὴν Παρίσι τὰ μαλοκέφαλά μου, χωρὶς νὰ βλέπω τέλος. Εἰς τὸ καλόν, ἰατρέ... προσκυνῶ! Ἄν ἦνε δυνατόν νὰ σωθῇ ἡ γυναῖκά μου, σώσατέ τὴν, καὶ δὲν μὲ πειράζει νὰ ἐξοδεύσω καὶ ἑατὸν καὶ διακόσια φράγκα.

ἰκκ [Ἐπίται συνήθεια].

Κατὰ τὰ ἐν Πρωσσίᾳ βασιλικὰ ἔθιμα ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκιπος Φρειδερίκου Καρόλου Αεοπόλδος μανθάνει τὴν σιδηρουργικὴν, διδασκαλὸν ἔχων ἓνα τῶν ἰδίων ὑπηρετῶν, ὅστις ἄλλοτε εἶχεν ἀσκήσῃ τὸ ἐπιτηδεύμα τοῦτο. Ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων ὁ κοιτῶν τοῦ ὑπηρετοῦ ἀντὶ 600 μαρκῶν μετεποιήθη εἰς χαλκίον, ἐν ᾧ τρεῖς καὶ τέσσαρας ὥρας τῆς ἡμέρας ἐργάζεται ὁ νεαρὸς πρίγκιψ, φορῶν ἀπλοῦ χαλκῆος στολὴν, «σπόγγον δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὶ χεῖρε ἀπομοργύς», ὅσας εἰς ἔρχονται εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἡ μήτηρ καὶ οἱ συγγενεῖς του. Ἡ διδασκαλία θὰ παραταθῇ ἀδιαλείπτως μέχρις ὀκτωβρίου.

Ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Charles de Mouy ἐξέδωκε πρὸ τριετίας περίπου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Lettres du Bosphore» γραφικωτάτην περιγραφὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τινῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἀνατολῆς. Ἐν τῷ τελευταίῳ κεφαλαίῳ τοῦ συγγράμματος τοῦτου ἐκτίθησι διὰ γλώσσης ἀθηναίας καὶ ποιητικωτάτης τὰς περὶ Ἀθηναίων ἐντυπώσεις αὐτοῦ, αἱτινὲς εἰσιν ἀπαύγασμα φλογεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς τέχνης καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ καθόλου πνεύματος. Ἐκπληροῦντες ὑπόσχασιν, ἣν ἐποιήσαμεν ἄλλοτε πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα μετὰ φρασιν τοῦ κεφαλαίου τοῦτου, πεποιθότες ὅτι παρέχομεν αὐτοῖς ἀνάγνωσμα εὐάρεστον καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον.

Σ. τ. Δ.

ΑΘΗΝΑΙ

[Ἰπὸ Καρόλου δὲ Μουῆ].

Α'.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνελθὼν εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου, οὐ ἐπέβαινον ἀναχωρήσας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, εἶδον ἐνώπιον ἐμοῦ ἐκτεινόμενον, ἐν ἀνεφελῶ πρωΐᾳ τὸν ὀρίζοντα τοῦ Αἰγαίου. Ὅπισθεν ἡμῶν ἡ τῆς Δέσβου διαγραφὴ, ἀόριστος καὶ συγκεχυμένη, ἕνεκα τῆς ἐωθινῆς ἀχλὺς ἀριστερόθεν δ' ἐξετεινόντο τὰ ὄρη τῆς Χίου, ὧν ἡ πριονοειδὴς σειρὰ, χρωμὰ ἔχουσα ὑπόφαιον, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀποτυπωμένη ἐπὶ τοῦ κυανοῦ αἰθέρος· τὸ δὲ στρογγύλον τῶν Ψαρῶν σχῆμα, τῶν κεχωρισμένων τῆς Χίου διὰ στενοῦ αὐλώματος, διεκρίνετο καθαρῶς ἐν τῇ φωτεινῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Δεξιόθεν δ' ἡ θάλασσα ἀκίνητος, ὑπερφύσσουσα εἰς τὴν πνοὴν τῆς ἐωθινῆς αὔρας, ἐξετεινέτο εἰς τὸ ἀπέραντον διάστημα, ὡς λευκαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς κηλίδες ἐνάλια πτηνὰ ἐλικνίζοντο κούφα ἐπὶ τῶν γαληνίων ὑδάτων. Ἠδεῖά τις ἀρμονία, αἶγλη ἀπλετος, συνεῖχον τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἐφ' ὅσον προεχωροῦμεν, ἀποθαυμάζοντες τὴν λαμπρότητα τῶν περὶ ἡμᾶς, νέαι νῆσοι ἐφαίνονται ὡς ἀναδύμεναι ἐκ τῆς θαλάσσης. Διεκρίνομεν ἔτι τὴν Χίον καὶ τὰ Ψαρὰ, ἔτε-εἶδομεν διαγραφόμενους ἔμπροσθεν ἡμῶν τοὺς κυματισμούς τῆς Ἀνδρου καὶ τῆς Τήνου, τὴν βραχυδαεῖς ὄγκους αὐτῶν, ὧν αἱ εὐρεταὶ διαπτυχαὶ ἐφαίνοντο ὡς κατὰσκησπῆλαια. Ἀπωτέρω δὲ, πρὸς τὰ δεξιὰ, ὑπεφαίνοντο αἱ ἔσχαται τῆς Εὐβοίας ἀκραι, βουνοὶ ἀγριοὶ, ἀπόξυροι πέτραι, ἀλλαχοῦ μὲν χλοάζουσαι, ἀλλαχοῦ δ' ἰώδεις τὸ χρωμὰ. Ὁ ὀρίζων συμπαῖς ἐβαπτίζετο τρόπον τινὰ εἰς νεφέλην ἀτμῶν, ἧς ἡ ὀπαλιώδης χροιά συνεμίγνυτο μαλακῶς τῷ κυανῷ χρωματι τοῦ κύματος καὶ τοῦ αἰθέρος. Ἡ Ἀνδρος καὶ ἡ Τήνος πρὸ ἡμῶν ἐκάλυον διήκην παραπετάσματος τὴν ἀποψίν· καθ' ὅσον δ' ἐπλησιάζομεν, παραδοξότερα ἐφαίνετο ἡ θέα τῶν μακρῶν ἐκείνων καὶ καταξήρων βράχων.